

Més d'un milió i mig de persones –concretament 1.600.000–, segons el Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya, i 400.000, segons el Ministeri de l'Interior, van formar la Via Catalana d'extrem a extrem del Principat –sense comptar, ni un ni l'altre, els components dels trams nord-català i valencià que es van endinsar al Vallespir i al Baix Maestrat, respectivament. L'organització, l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), conscient que l'èxit de la convocatòria era evident, no va voler entrar en un ball de xifres que semblava més una burla del Ministeri que una altra cosa (la xifra de 400.000 és, clarament, fruit d'un càlcul infantil que ignora les aglomeracions en molts trams urbans: una persona per metre al llarg de 400.000 metres de via fan 400.000 persones). Mitjans de comunicació d'arreu del món li van esmenar la plana, al Ministeri, en fer-se ressò de la cadena humana: les portades del *Wall Street Journal*, el *Financial Times*, l'*International Herald Tribune* o la versió global de *The New York Times* ho destaquen. *The Guardian* demana als participants que li envien fotografies digitals i les webs de desenes de mitjans més en parlen. L'impacte global que cercava una iniciativa com la Via Catalana s'aconsegueix amb escreix.

Les imatges no deixen cap dubte que la convocatòria –tot i demanar als manifestants un plus d'esforç i paciència– ha mobilitzat més participants dels que eren estrictament necessaris per a unir el Pertús i Alcanar. Molts més.

La presidenta de l'ANC, Carme Forcadell, per cloure l'acte, va qualificar la via d'"èxit sense precedents" i va afirmar que "el poble català ha reafirmat la seva ferma voluntat d'esdevenir un estat lliure i sobirà", i ha demostrat "al món de manera absolutament democràtica, pacífica i inclusiva" que els catalans són "capaços d'assolir qualsevol repte" que es proposin.

Forcadell va afegir que la història dels últims trenta anys aboca Catalunya a una disjuntiva: "Només tenim dos camins: o be sotmetre'ns a la centralització de l'Estat espanyol i desaparèixer com a poble o bé la independència."

En conseqüència, la presidenta de l'ANC va exposar les demandes de

La Via Catalana al seu pas pel Parlament de Catalunya. A la dreta, Jaume Bosch (ICV), i al centre,

Quan convé fem cadenes

La Via Catalana per la Independència va mobilitzar tants ciutadans com la manifestació de la Diada de 2012, amb la diferència que es reivindicava la independència i no el dret a decidir.

l'organització convocant: "Demanem a les nostres institucions que compleixin la declaració de sobirania del 23 de gener passat. Que convoquin la consulta sense dilacions ni pèrdues de temps que només perjudiquen el nostre poble, especialment els més desfavorits. És hora que convoquin la consulta per

al 2014. No podem ni volem esperar més. Necessitem que es comprometin. Volem una pregunta clara que permeti una resposta clara. Volem votar si Catalunya ha de ser o no ha de ser un nou estat d'Europa".

Fent referència a la reacció que, l'any passat, va tenir la manifestació

Marina Geli (PSC).

de la Diada en el president Artur Mas, Forcadell va exigir un nou pas: “L’any passat se’ns va dir que davant de moments excepcionals calen decisions excepcionals. Ara diem: davant d’accions històriques calen decisions històriques. Aquestes decisions són convocar la consulta i dur a terme els resultats. Aquestes són les decisions històriques que demanem. Ara és l’hora de demostrar que les nostres institucions són dignes representants d’aquest poble. Els donarem suport amb seny, prudència i determinació. (...) Volem que l’any 2014, el tricentenari de la nostra derrota, es converteixi en el primer de la nostra llibertat”.

El president de la Generalitat va celebrar l’èxit de la Via Catalana i el seu caràcter “pacífic” i va dir que ara és el govern de l’estat qui ha de respondre: “Ja és hora que les autoritats de Madrid escoltin la veu dels catalans i respectin

la seva voluntat d’escollir el seu futur. No sabem fins a quin punt seran capaços d’escoltar, ho podem intuir però no ho sabem, però si el poble manté aquesta manera d’actuar amb fermesa anirà sempre endavant”.

Però la resposta del govern espanyol, per boca de la vice-presidenta Soraya Sáez de Santamaría, va ser afirmar que “el govern té l’obligació d’escoltar tothom, també aquella majoria silenciosa que es queda a casa i que té dret que es vetlli per les seves llibertats”. Només el ministre d’Afers Estrangers, José Manuel García-Margallo, se’n va eixir del guió per reconèixer que “la cadena humana ha estat un èxit de convocatòria, d’organització logística i de comunicació”. A més, el cap de la diplomàcia espanyola admetia que “qualsevol govern, sigui nacional o regional, ha d’escoltar el carrer”, tot i que, segons ell, “no és al carrer on es fa política”. Ara, afegia, “el diàleg s’ha de traslladar a les institucions i desenvolupar-se en el marc constitucional”. També reconeixia que es podia negociar en temes clau per a Catalunya com “infraestructures, llengua i cultura i finançament”.

Hi ha previst que la llei de consultes arribi al Parlament el proper mes de novembre. Per tant, la discussió sobre el model de referèndum que es pot fer, el tipus de pregunta i les possibles alternatives en cas d’una negativa rotunda del govern de l’estat continuaran sent motiu de debat. Després de la cadena, fonts de l’executiu espanyol assenyalen que el president del govern, Mariano Rajoy, podria oferir diàleg al govern de la Generalitat però en cap cas una “consulta tolerada” –expressió que havia fet servir el president Mas recentment.

L’única reacció política internacional de pes va ser la del primer ministre de Letònia, Valdis Dombrovskis, que va declarar a l’Agència Catalana de Notícies que estaria disposat a reconèixer un estat català. Va qualificar la Via Catalana de “missatge molt poderós” i assegura que la UE està negociant com resoldre l’aparició de nous països dins de la UE tot i que admet que aquesta decisió podria trigar més que el referèndum escocès –previst per a la tardor de 2014.

L’únic acte violent de la Diada va tenir lloc a la llibreria Blanquerna de

Madrid, el local on la Generalitat de Catalunya té delegació a la capital de l’Estat. Mentre se celebrava un acte amb motiu de la Diada, una quinzena de feixistes –amb símbols de partits d’ultradreta com Alianza Nacional, Democracia Nacional i Falange– van entrar violentament cridant “Catalunya és Espanya” i llançant gasos lacrimògens que van obligar a l’evacuació del local i van provocar ferides lleus a cinc assistents. L’endemà van ser detinguts 12 dels agressors acusats d’agressió, intromissió, desordres i danys, i atemptat contra la llibertat d’expressió.

Cadenes als Països Catalans. La cadena humana va tenir continuació pels primers quilòmetres del País Valencià (vegeu pàgina 28) i el Vallespir, més enllà de la frontera amb l’Estat francès. De fet, la cadena humana va començar a la Catalunya Nord a les

Es preveu que la llei de consultes arribi al Parlament al novembre envoltada de debat

16.59 hores, per commemorar la data del Tractat dels Pirineus que va deixar les comarques septentrionals del Principat dins l’Estat francès. Els participants, entre 2.000 i 3.000 segons les fonts, es van unir a la cadena formada a l’altra banda de la frontera a les 17.14 en punt.

També va haver-hi cadenes solidàries a Mallorca, Menorca, Eivissa, Formentera i Andorra.

El dia abans de la Diada, a Palma, s’hi havien concentrat unes 2.000 persones en un acte que es va anomenar Tram 779. L’entitat convocant, Obra Cultural Balear, va qualificar la Via Catalana de “procés cívic i democràtic per a fer consciència”. A Maó van fer una cadena que encerclava la Ruta de Ses Voltes i a Andorra, s’hi van solidaritzar unes 500 persones.

Àlex Milian